

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1940	Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν (Μάρκ. 9,17-31) 10 Ἀπριλίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ εὐθύνη τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν

«Ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν» (Μάρκ. 9,21)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἅγιο καὶ ἱερὸ εὐ-
αγγέλιο. Σήμερα ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος
μᾶς διηγεῖται ἓνα **θαῦμα**· ἓνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα
θαύματα, ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνη μέχρι
τῆς συντελείας ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Μᾶς διηγεῖται ὁ εὐαγγελιστὴς πῶς ὁ Κύριος
θεράπευσε ἓνα νέο, ποὺ εἶχε προσβληθῆ –Θεὸς
φυλάξι– ἀπὸ δαιμόνιο· εἶχε **δαιμονοπληξία**. Ἦ-
ταν ἀξιοθρήνητος· αὐτιὰ εἶχε ἀλλὰ τ' αὐτιὰ του
τά ἔχε φράξει ὁ σατανᾶς καὶ δὲν ἄκουγε, γλῶσ-
σα εἶχε ἀλλὰ τὴ γλῶσσα του τὴν εἶχε δέσει ὁ
διάβολος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ προφέρῃ λέξι· κι
ὅταν τὸν ἔπιανε ἡ κρίσι, ἔπεφτε ἄλλοτε στὴ φω-
τιὰ κι ἄλλοτε στὸ νερό, ἄφριζε, ἔτριζε τὰ δόντια,
σπαρταροῦσε ὅπως τὸ ψάρι ἔξω ἀπ' τὸ νερό.

Ἄξιολύπητος ὁ νέος, μὰ **πιὸ ἀξιολύπητος ὁ
πατέρας**. Θέλω νὰ προσέξουμε ἓνα μόνο ση-
μεῖο· τὴν **ἐρώτησι** ποὺ ἀπηύθυνε ὁ Κύριος στὸν
πατέρα καὶ τὴν **ἀπάντησι** ποὺ αὐτὸς τοῦ ἔδωσε.

Ἡ ἐρώτησι τοῦ Χριστοῦ εἶνε· «*Πόσος χρό-
νος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῶ;*» ἀπὸ πό-
τε τοῦ συνέβη αὐτὸ τὸ κακὸ (Μάρκ. 9,21). Περιέργη ἡ
ἐρώτησι. Ὅλοι ρωτᾶμε γιὰ νὰ μάθουμε κάτι ποὺ
δὲν ξέρομε· ὁ γιατρὸς π.χ. ρωτᾶει τὸν ἄρρωστο.
Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν εἶνε ἓνας κοινὸς θνητός·
εἶνε Θεὸς καὶ ὡς Θεὸς **τὰ γνωρίζει ὅλα**. Συνε-
πῶς ἡ ἐρώτησις αὐτὴ φαίνεται περιττή. Γνώ-
ριζε ἀκριβῶς τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή ποὺ τὸ πο-
νηρὸ πνεῦμα βρῆκε ἀνοιχτὴ τὴ θύρα καὶ φώ-
λιασε μέσα στὸ νέο. Κι ἀφοῦ τὸ γνώριζε, **για-
τί νὰ ρωτήσῃ** πότε συνέβη ἡ ἀσθένεια;

Ὁ Χριστὸς ἔκανε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ σκοπί-
μως, γιὰ νὰ κάνη τὸν πατέρα νὰ δώσῃ τὴν **ἀ-
πάντησι** ποὺ ἔδωσε. Ὁ πατέρας εἶπε «*Παιδι-
όθεν*» (ἐνθ' ἄνωτ.), ὅτι δηλαδὴ τὸ κακὸ τὸ ἔπαθε ὁ-
ταν ἦταν παιδί. Καὶ τί ἤθελε ὁ Χριστὸς νὰ διδά-
ξῃ μ' αὐτό; ὅτι τὸ παιδί, ἂν ὁ πατέρας τὸ πρόσ-
εχε, δὲν θὰ ἴφτανε στὸ θλιβερὸ αὐτὸ σημεῖο.

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, συνήθως **εἴμαστε εὐ-
κολοὶ στὸ νὰ κατηγοροῦμε τοὺς νέους**. Εἶνε
γεγονὸς ὅτι οἱ νέοι ἔχουν ἐκτραπῆ ἀπὸ τὸν ἴ-
σιο δρόμο, κι ὁ καθένας σχολιάζει ὅτι ἀγόρια
καὶ κορίτσια δὲν στέκουν στὸ ὕψος τους. Ἄλλ'
ἀντὶ νὰ πιάνουμε πέτρες καὶ νὰ πετροβολοῦ-
με τοὺς νέους καὶ τίς κοπέλλες, πιὸ σωστὸ θὰ
ἦταν νὰ χτυπᾶμε οἱ ἴδιοι τὰ κεφάλια μας.

Ὁ Χριστὸς ὑπενθύμισε, ὅτι αἴτιος τῆς τρα-
γωδίας τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου ἦταν ὁ ἴδιος ὁ πα-
τέρας, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλαβε ἐγκαίρως τὰ μέτρα
ὥστε τὸ παιδί του νὰ μὴ καταντήσῃ στὴν δαι-
μονιώδη αὐτὴ κατάστασι. Καὶ σ' ἐμᾶς λοιπὸν
σήμερα ὑπενθυμίζει, ὅτι **ἔχουμε εὐθύνη μεγά-
λη γιὰ τὰ παιδιά**. Ὅλοι ὅσοι ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ
μὲ τὰ παιδιά κ' ἐπηρεάζουν τὴν ἀγωγή τῶν νέ-
ων (γονεῖς, ἐκπαιδευτικοί, κληρικοί, ἀξιωματικοί,
πολιτικοί, διευθυνταὶ σταθμῶν, ἐκδότες, δημο-
σιογράφοι, συγγραφεῖς, ἠθοποιοί, τραγουδισταί,
ἀθληταὶ κ.λπ.), ὅλοι αὐτοὶ εὐθύνονται σοβαρὰ
γιὰ τὸ σημερινὸ κατάντημα. Ἡ νεολαία παρου-
σιάζει φαινόμενα δαιμονικά, ποὺ οὔτε ἓνας
Ντοστογιέφσκυ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ περιγρά-
ψῃ. Ὅχι ἓνας καὶ δύο ἀλλὰ πλῆθος νέοι συμπε-
ριφέρονται μὲ κακία διαβολικὴ.

Πῶς τὰ παιδιά μας κατήντησαν δαιμονόπλη-
κτα; **Δὲν βλέπουν καλὸ παράδειγμα**. Στὸ σπίτι
οἱ γονεῖς διαρκῶς νὰ διαπληκτίζονται. Ὁ πατέ-
ρας χαρτοπαίζει κι ὅ,τι βγάζει τὰ ἐξανεμίζει·
φεύγει, γυρίζει ἔξω, ἐπιστρέφει μεσάνυχτα με-
θυσμένος, μπαίνει μέσα καὶ βρίζει. Ἡ μάνα τὰ
κλείνει μέσα κι αὐτὴ τρέχει σὲ διασκεδάσεις
μὲ φίλους καὶ φιλενάδες. Στὸ σχολεῖο δάσκα-
λοι καὶ δασκάλες, καθηγηταὶ καὶ καθηγήτρι-
ες, ἀντὶ γιὰ γνῶσι καὶ ἦθος, μεταδίδουν προ-
σωπικὲς ἀπόψεις καὶ σκανδαλώδεις συμπε-
ριφορές. Στὸ στρατὸ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιω-
ματικοὶ βλαστημοῦν τὰ θεῖα καὶ καλλιεργοῦν
ἀρρωστημένη ἐγωπάθεια καὶ σκληρότητα. Καὶ
στὴν κοινωνία, τὸ μεγάλο αὐτὸ σχολεῖο, ἐπι-

κρατεί και ἐπιβραβεύεται ὄχι τὸ δίκαιο, ὄχι ἡ ἀξία καὶ ἡ ἀρετή (ἐργατικότητας, τιμιότητας, εὐφυΐα, ἰκανότητας, ἀληθινὰ προσόντα), ἀλλὰ τὸ μέσον, ἡ κολακεία, ἡ ἀπάτη, οἱ ἰσχυροὶ προστάτες, ἡ ἀδικία. Ὅταν λοιπὸν τὸ παιδί βλέπη καὶ ζῆ τέτοια πράγματα κι ἄλλα ἀκόμη χειρότερα, θὰ εἶνε θαῦμα ἂν μείνη ἀνεπηρέαστο.

Ἐὰν λοιπὸν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅλα αὐτά, θὰ καταλάβουμε, ὅτι τὴν εὐθύνη γιὰ τὸν ἐκτροχιασμὸ παιδιῶν καὶ νέων τὴν φέρουν κυρίως οἱ λεγόμενοι **παράγοντες τῆς ἀγωγῆς**.

Τεράστια ἢ εὐθύνη, ἀλλὰ ποιὸς τὴν αἰσθάνεται; Τὰ σημερινὰ παιδιά δὲν μᾶς ἤρθαν ἀπὸ τὸ φεγγάρι· ἐδῶ γεννήθηκαν, μέσα στὰ σπίτια μας μεγάλωσαν, στὰ σχολεῖα μας σπούδασαν, στὸ στρατό μας ἐκπαιδεύτηκαν· **εἶνε προϊόντα καὶ καρποὶ δικοὶ μας**. Δὲν θὰ ἴπρεπε καὶ κάποιον ὑπουργεῖο ν' ἀπασχοληθῆ σὲ συσκέψεις μὲ τὸ ἐρώτημα, γιατί χάνονται τὰ παιδιά; γιατί γίναμε μία γενεὰ «ἄπιστος» καὶ «**διεστραμμένη**» ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιο; (Μάρκ. 9,19. Ματθ. 17,17. Λουκ. 9,41).

Θέλετε **ἓνα φρικαλέο δεῖγμα**; Κάθε μέρα οἱ ἐφημερίδες στάζουν λάσπη, βόρβορο καὶ αἷμα ἀπὸ τὴ νεανικὴ ἐγκληματικότητα. Πρὸ ἐτῶν ἔγραψαν, ὅτι στὸν Πειραιᾶ δύο ναῦτες πῆραν μία κουτσὴ δυστυχημένη κοπέλλα, μιὰ ζητιάνα, τὴν ἔβαλαν σ' ἓνα ταξί, τὴν ἔβγαλαν σὲ κάποιον παραθαλάσσιο μέρος, καὶ ἐκεῖ τὴ νύχτα ὠργίασαν πάνω της, τῆς πῆραν ὅ,τι χρήματα εἶχε, καὶ μετὰ τὴν ἔρριξαν ἀπὸ ἓνα βράχο στὰ νερὰ καὶ τὴν ἔπνιξαν· μοναδικὸς μάρτυρας τοῦ ἐγκλήματος βρέθηκε κατόπιν τὸ δεκανίκι της. Αὐτοὶ γύρισαν στὸν Πειραιᾶ, ἔφαγαν καὶ διασκέδασαν μὲ τὰ λεπτὰ τῆς δυστυχημένης κοπέλλας, μετὰ ἔβγαλαν εἰσιτήριο κ' ἔφυγαν στὸ χωριό τους, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε. Μὰ τί τέρατα, τί δαίμονες εἶνε αὐτοί; Φτάσαμε σὲ σημεῖο τρομερό. Θὰ ῥθῃ μέρα ποὺ τὰ παιδιά μας δὲν θὰ ἔχουν τίποτα τὸ ἑλληνικό, τὸ χριστιανικό, τὸ ἀνθρώπινο· θὰ εἶνε χειρότεροι ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους ποὺ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Γι' αὐτὸ τονίζω ὅτι αὐτὸ τὸ «**παιδιόθεν**», ποὺ ἀκούσαμε, ἔχει μεγάλη σημασία.

Πρὶν ἀπὸ καιρὸ ἔγινε ἓνα δικαστήριον. Στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου καθόταν ἓνας νέος ποὺ εἶχε ἐγκλημάτησει. Ἀφοῦ τελείωσαν οἱ μάρτυρες κατηγορίας, ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπήλυθε δριμύτην κατηγορῶ καὶ ζήτησε τὴν καταδίκη του σὲ θάνατο. Ἀλλὰ ἐνῶ ὁ νέος ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο, κάποιος Χριστιανὸς συνήγορος πῆρε τὸ λόγο καὶ εἶπε· Ἐδῶ στὸ δικαστήριό σας εἶνε τὸ εὐαγγέλιο καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ προέδρου ὁ Ἐσταυρωμένος. Τὸ παιδί ὅμως αὐτὸ ἐδῶ γιὰ πρώτη φορὰ βλέπει

μπροστά του Εὐαγγέλιο καὶ τὸν Ἐσταυρωμένο. Ἄν ὑπῆρχε κάποιος νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ εὐαγγέλιο καὶ νὰ τοῦ δείξῃ τὸν Ἐσταυρωμένο, ἢ ἐξέλξῃ του θὰ ἦταν πολὺ διαφορετικὴ. Γι' αὐτὸ, κύριοι δικασταί, προτείνω νὰ τὸν ἀθωώσουμε, καὶ στὸ ἐδῶλιο αὐτὸ νὰ καθίσῃ ἡ μάνα του, ὁ δάσκαλός του, ὁ παπᾶς του, ὁ ἐπίσκοπός του, οἱ διευθυνταὶ τῶν κινηματογράφων καὶ τῶν ψυχαγωγικῶν κέντρων. Αὐτοὶ εἶνε **οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοὶ** τοῦ ἐγκλήματός του...

* * *

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, εἶχαμε μανάδες, δασκάλους καὶ παπᾶδες πιστοὺς στὸν Ἐσταυρωμένο, ἐγὼ σᾶς λέω ὅτι τὰ παιδιά μας θὰ ἦταν ἄγγελοι. Γιατὶ ἔχουμε καλὸ «**ἀλεύρι**», ἢ «**πάστα**» μας εἶνε καλὴ, εὐγενικὴ· ἀλλὰ μέσ' στὸ ἀλεύρι αὐτὸ πρέπει νὰ πέσῃ «**μαγιά**», καὶ ἡ μαγιά εἶνε ὁ Χριστιανισμὸς, ἢ πίστις μας.

Καλὸ **χωράφι** εἶνε ἡ νεολαία μας· μὰ ὅσο καλὸ κι ἂν εἶνε ἓνα χωράφι, ἅμα τ' ἀφήσῃς θὰ γεμίσῃ ἀγκάθια. Καὶ γέμισε ἤδη **ἀγκάθια** τὸ χωράφι μας· καὶ πρέπει νὰ περάσῃ γερὸ τρακτέρ γιὰ νὰ τὸ καθαρῖσῃ. Διαφορετικά, θὰ θρηνήσουμε πολλὰ θύματα καὶ μεγάλη συμφορὰ.

Σήμερα, ἅγια μέρα, ποὺ ἡ Ἐκκλησία παρουσιάζει μπροστὰ στὰ μάτια μας τὴν εἰκόνα τοῦ δαιμονισμένου νέου, ἃς ἀναλογισθοῦμε τὴν ὥρα αὐτὴ ὅλα τὰ παιδιά τῆς Ἑλλάδος, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ εἶνε συντελεσταὶ εὐημερίας καὶ δόξης τῆς πατρίδος μας, ἀλλὰ παρεξέκλιναν. **Μὴ ρίξουμε τὸ λιθάρι ἐπάνω τους**· νὰ τὸ ρίξουμε ἐπάνω σὲ ὅλους ἐμᾶς, ποὺ ἀδιαφορήσαμε γιὰ ὅ,τι πιὸ πολύτιμο ἔχει αὐτὴ ἡ γῆ.

Νὰ προσέξουμε, ἀδελφοί μου, διότι ὁ Κύριος εἶπε ἓνα φοβερὸ λόγο κι ἃς τὸν ἀκούσουμε. Ὅποιος σκανδαλίσῃ, εἶπε, ἓνα παιδί, αὐτὸς εἶνε προτιμότερο νὰ πάρῃ ἓνα λιθάρι νὰ τὸ δέσῃ στὸ λαιμό του καὶ νὰ καταποντισθῇ στὴ θάλασσα (βλ. Ματθ. 18,6). **Ἀλλοίμονο σ' αὐτοὺς ποὺ σκανδαλίζουν τὰ παιδιά**· ἡ εὐθύνη τους εἶνε μεγάλη. Ναὶ μάνα, ναὶ πατέρα, ναὶ δάσκαλε, ναὶ ἀξιωματικέ, ναὶ κοινωνία, ναὶ παπᾶδες, θὰ κολαστοῦμε γιὰ ὅλα τὰ παιδιά ποὺ ἀφήσαμε καὶ καταστράφηκαν, ἔγιναν τεντυμπόηδες καὶ δαιμονισμένοι. Ὡ πατρίδα, πότε θὰ ξυπνήσῃς νὰ κοιτάξῃς τὰ παιδιά σου, ποὺ τὰ κατέλαβε «**πνεῦμα ἄλαλον καὶ κωφόν**»; (Μάρκ. 9,17,25). Αὐτὸ τὸ «**παιδιόθεν**» ποὺ εἶπε ὁ πατέρας εἶνε ἡ καταδίκη ὅλων μας.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ ῥθῇ μιὰ **συντριβὴ** μέσ' στὶς καρδιές μας καὶ ὅλοι νὰ πλησιάσουμε τὸ Χριστό, τὸν ὁποῖον εἶθε νὰ ὑμνοῦμε καὶ δοξάζουμε εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**